

До Апеляційного суду м. Києва

вул. Солом'янська, 2А, м. Київ, 03110

Через Голосіївський районний суд м. Києва

Апеляційна скарга на рішення Голосіївського районного суду м. Києва від 16 липня 2012 року у справі №2-523/12 про стягнення заборгованості

Суддя: Антонова Н.В.

Особа, що подає скаргу (апелянт):

Черевко Олександр Вікторович

інші засоби зв'язку відсутні

Сторони у справі:

Позивач за первісним позовом та Відповідач за зустрічним позовом:

Товариство з обмеженою відповідальністю «Новобудова», Кловський узвіз, 14-А, м. Київ, 01021, інші засоби зв'язку відсутні

Відповідач за первісним позовом та Позивач за зустрічним позовом:

Черевко Олександр Вікторович

інші засоби зв'язку відсутні

26 липня 2012 року

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА на Рішення Голосіївського районного суду м. Києва від 16.07.2012р. у справі №2-523/12

Голосіївським районним судом м. Києва (суддя Антонова Н.В.) 16 липня 2012 року було винесене Рішення по справі про стягнення заборгованості за житлово-комунальні послуги за позовом ТОВ «Новобудова» до Черевка Олександра Вікторовича і за зустрічним позовом Черевка Олександра Вікторовича до ТОВ «Новобудова» про захист прав споживача, щодо визнання дій незаконними та зобов'язання вчинити дії.

Суд вирішив позов ТОВ «Новобудова» до Черевка О.В. про стягнення заборгованості задовольнити частково, а зустрічний позов Черевка О.В. до ТОВ «Новобудова» про захист прав споживача щодо визнання дій незаконними та зобов'язання вчинити дії – залишити без задоволення.

Вказане Рішення ухвалене при **неправильному застосуванні норм матеріального права та з порушенням норм процесуального права, при неповному з'ясуванні обставин справи та недоведеності обставин, що мають істотне значення для справи, які суд вважав встановленими.**

Відповідно до ст. 309 ЦПК України перелічені вище порушення є підставами для скасування рішення суду першої інстанції і ухвалення нового рішення або зміни рішення.

Обґрунтування вимог особи, яка подає апеляційну скаргу

Відповідно до ч. 3 ст. 10 ЦПК України кожна сторона **повинна довести ті обставини**, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень. Відповідно до ч. 4 ст. 10 ЦПК України **суд сприяє всебічному і повному з'ясуванню обставин справи.**

Відповідно до ст. 60 ЦПК України кожна сторона зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень, **доказуванню підлягають обставини, які мають значення для ухвалення рішення у справі і щодо яких у сторін та інших осіб, які беруть участь у справі, виникає спір та доказування не може ґрунтуватися на припущеннях.**

Відповідно до ст. 213 ЦПК України рішення суду **повинно бути законним і обґрунтованим**, законним є рішення, яким суд, **виконавши всі вимоги цивільного судочинства**, вирішив справу згідно із законом, а

обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

1 Суд першої інстанції не провів повного та всебічного з'ясування обставин, щодо неправомірності застосування тарифів затверджених розпорядженнями КМДА, що не пройшли державної реєстрації в органах юстиції, не довів обставин правомірності застосування зазначених розпоряджень, а при визначенні правомірності застосування таких розпоряджень грубо порушив ч. 2 ст. 214 та ст. 360-7 ЦПК України.

Позивач в судовому засіданні не заперечував факт нарахування плати за житлово-комунальні послуги за розпорядженнями КМДА, які не пройшли державної реєстрації в органах юстиції.

У своєму рішенні суд першої інстанції вважає, що «твердження Відповідача про те, що розпорядження КМДА згідно яких нараховувалась плата за житлово-комунальні послуги не були зареєстровані в органах юстиції, а тому вони не підлягають застосуванню, спростовується наступним»:

- Рішенням Конституційного Суду України яким у справі за конституційним поданням Президента України та конституційним поданням 56 народних депутатів України про офіційне тлумачення положень частин першої, другої, третьої, четвертої статті 118, частини третьої статті 133, частин першої, другої, третьої статті 140, частини другої статті 141 Конституції України, статті 23, пункту 3 частини першої статті 30 Закону України "Про державну службу", статей 12, 79 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні", статей 10, 13, 16, пункту 2 розділу VII "Прикінцеві положення" Закону України "Про столицю України - місто-герой Київ", статей 8, 10 Закону України "Про місцеві державні адміністрації", статті 18 Закону України "Про службу в органах місцевого самоврядування" (справа про особливості здійснення виконавчої влади та місцевого самоврядування у місті Києві) від 25 грудня 2003 року встановлено, що Київська міська державна адміністрація є єдиним в організаційному відношенні органом, який виконує функції виконавчого органу Київської міської ради та паралельно функції місцевого органу виконавчої влади. З питань, віднесених до відання місцевого самоврядування, цей орган підзвітний і підконтрольний Київській міській раді, а з питань здійснення повноважень у сфері виконавчої влади – Кабінету Міністрів України»
- Пунктом 4 розпорядження КМДА від 30.12.1998 року № 2526 «Про державну реєстрацію розпоряджень Київської міської державної адміністрації» нормативно-правові акти, які видає Київська міська державна адміністрація на виконання нею функцій виконавчого органу Київради відповідно до Указу Президента України від 07.02.1998 року №92/98 «Про деякі питання здійснення виконавчої влади і місцевого самоврядування в містах Києві та Севастополі» не підлягають державній реєстрації в управлінні юстиції у м. Києві, та
- роз'ясненням Головного управління юстиції у м. Києві, куди звернувся Позивач ТОВ «Новобудова»

З таким висновком суду першої інстанції не можна погодитись із наступних підстав:

У вказаному Рішенні Конституційного Суду України від 25 грудня 2003 року №21-рп/2003 встановлено, що Київська міська державна адміністрація є єдиним в організаційному відношенні органом, який виконує функції виконавчого органу Київської міської ради та паралельно функції місцевого органу виконавчої влади. **З питань, віднесених до відання місцевого самоврядування, цей орган підзвітний і підконтрольний Київській міській раді, а з питань здійснення повноважень у сфері виконавчої влади Кабінету Міністрів України.**

Відповідно до абзацу першого пункту 1 Постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 року № 731 державна реєстрація нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, які виступають суб'єктами нормотворення, здійснюється відповідно до Указу Президента України від 03 жовтня 1992 року № 493/92 **"Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади"**.

За змістом пунктів 1, 2 зазначеного Указу Президента України від 03 жовтня 1992 року № 493/92 **"Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади"** **нормативно-правові акти, які видаються органами виконавчої влади та які зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян, підлягають державній реєстрації**. При цьому державну реєстрацію нормативно-правових актів КМДА здійснює Київське міське управління юстиції.

Отже Конституційний Суд України встановив підзвітність КМДА Кабінету Міністрів України. То як же тоді орган (КМДА), підзвітний КМУ може дозволити собі **не виконувати** Постанову КМУ №731 від 28.12.1992р. та Указ Президента №493/92 від 03.10.1992р. при прийнятті нормативно-правових актів, якими є також і розпорядження про встановлення тарифів??

В Законі України «Про місцеве самоврядування» пп. 2) п. а) ст.28 вказано про власні (самоврядні) повноваження, а саме: «встановлення **в порядку і межах, визначених законодавством**, тарифів на побутові, комунальні (крім тарифів на теплову енергію, централізоване водопостачання та водовідведення, які встановлюються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг), транспортні та інші послуги;»

Роз'яснення Головного управління юстиції у м. Києві, на яке посилається суд (а.7 Рішення) взагалі нічого не роз'яснює, а тільки повторює двічі одну й ту саму фразу.

Таким чином, і рішення КСУ, на яке посилається суд, і Закон України «Про місцеве самоврядування» якраз вказують **на необхідність дотримання законодавства**, тобто в даному випадку **виконання Указу Президента та Постанови КМУ про реєстрацію нормативно-правових актів**. Тим паче, що деякі розпорядження КМДА про встановлення розмірів тарифів на послуги з утримання будинків та прибудинкових територій, як, наприклад, №748 від 19.05.2000 р. **zareestrowane v upravlinni yusticii m. Києва**.

Таким чином, суд **не довів, що розпорядження, не зареєстровані в управлінні юстиції, можуть бути застосовані**.

Тих самих висновків про обов'язковість державної реєстрації розпоряджень КМДА, щодо зміни тарифів на житлово-комунальні послуги, дійшов і Верховний Суд України в своїй Постанові від 28 листопада 2011 року (текст Постанови додається).

При розгляді справи № 2-523/12 у суді першої інстанції **Відповідачем було надано, як один із доказів**, роздруківку саме цієї постанови ВСУ від 28.11.2011 р. з офіційного сайту ВСУ.

Відповідно до ч. 2 ст. 214 ЦПК України при виборі правової норми, що підлягає застосуванню до спірних правовідносин, **суд зобов'язаний враховувати висновки Верховного Суду України**, викладені у рішеннях, прийнятих за результатами розгляду заяв про перегляд судового рішення з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої статті 355 цього Кодексу.

Відповідно до ст. 360-7 ЦПК України рішення Верховного Суду України, прийняте за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, **є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначену норму права, та для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність із рішенням Верховного Суду України.**

Всупереч ч. 2 ст. 214 та ст. 360-7 ЦПК України суд першої інстанції **не виконав обов'язкове рішення** Верховного Суду України, прийняте за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, а саме **не врахував висновки Верховного Суду України** викладені у Постанові Верховного Суду від 28 листопада 2011 року по справі за позовом Хельваса В.П. до КМДА з підстав неоднакового застосування судом касаційної інстанції пункту 2 Указу Президента України від 3 жовтня 1992 року № 493/92 (Постанова в реєстрі <http://reyestr.court.gov.ua/Review/20014508> та також текст Постанови додається) чим **грубо порушив ч. 2 ст. 214 та ст. 360-7 ЦПК України**.

Отже суд першої інстанції **дійшов невірних висновків**, щодо правомірності застосування розпоряджень КМДА, що наведені нижче, при нарахуванні плати за житлово-комунальні послуги та послуги з утримання будинку та прибудинкової території в період з 01 червня 2009 року по 30 червня 2011 року та при нарахуванні плати за послуги з центрального опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення в період з 01 серпня 2008 року по 30 червня 2011 року:

- Розпорядження КМДА № 518 від 29.04.2009
- Розпорядження КМДА № 979 від 31.08.2009
- Розпорядження КМДА № 1141 від 30.09.2009
- Розпорядження КМДА № 1193 від 15.10.2009
- Розпорядження КМДА № 1335 від 30.11.2009
- Розпорядження КМДА № 191 від 30.03.2010

- Розпорядження КМДА № 1164 від 21.12.2010
- Розпорядження КМДА № 607 від 26.06.2011
- Розпорядження КМДА № 86 від 31.01.2007
- Розпорядження КМДА № 141,142,143,144 від 12.02.2007
- Розпорядження КМДА № 516,518,520 від 29.04.2009
- Розпорядження КМДА № 978,980,981 від 31.08.2009
- Розпорядження КМДА № 1192,1193 від 15.10.2009
- Розпорядження КМДА №392 від 31.05.2010
- Розпорядження КМДА № 101, 1222 від 29.12.2010
- Розпорядження КМДА № 99,101 від 27.01.2011

Жодне із вказаних розпоряджень КМДА дійсно не подавалося на державну реєстрацію, але цю обставину суд не досліджував, що слід вважати порушенням норм матеріального права.

Слід також звернути увагу, що на відміну від суду першої інстанції КМДА беззаперечно виконує Постанову Верховного Суду України від 28 листопада 2011 року. **Усі розпорядження, щодо встановлення тарифів та структури тарифів на послуги з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій прийняті КМДА після 28 листопада 2011 року** (а саме РКМДА №2380 від 15.12.2011 та РКМДА №579 від 10.04.2012) **зареєстровані в Головному управлінні юстиції у місті Києві.**

Враховуючи наведене, судом першої інстанції не доведено обставин правомірності застосування тарифів затверджених розпорядженнями КМДА на які в своїх поясненнях посилається Позивач, що не пройшли державної реєстрації в органах юстиції, проте суд вважає їх встановленими.

2 Суд першої інстанції не провів повного та всебічного з'ясування обставин, щодо правомірності застосування коефіцієнту підвищення розмірів тарифів в розмірі 1,9 (1,10 грн.) в період з 01 серпня 2008 року по 01 червня 2009 року.

Суд першої інстанції безпідставно не застосував постанову Шевченківського райсуду м. Києва по справі №2а-412/07 від 06 березня 2007 року (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/21277875>), що була переглянута в апеляційному порядку Київським апеляційним адміністративним судом (справа 22-а-16/08) та Ухвалою від 17.07.2008 року залишена без змін (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/2460761>) та постанову Шевченківського райсуду м. Києва по справі №2а-166/07 від 05.07.2007 року (а.с. 131 – 138 т.2), яка набрала законної сили з ухвалою Київським апеляційним адміністративним судом від 23.12.2008 р. (додається) відповідно до яких були скасовані з підстав невідповідності вимогам чинного законодавства розпорядження КМДА №1574 від 30.10.2006 року та КМДА №641 від 30.05.2007 року якими були неправомірно внесені зміни до розпорядження КМДА № 748 від 19.05.2000 (зареєстрованого в Головному управлінні юстиції у місті Києві і відповідно до якого тариф встановлено в розмірі 0,58 грн./кв.м.), щодо застосування коефіцієнту підвищення розмірів тарифів в розмірі 1,9 (1,10 грн./кв.м.) в період з 01 серпня 2008 року по 01 червня 2009 року.

З огляду на вказані постанови Шевченківського райсуду м. Києва застосування в період з 01 серпня 2008 року по 01 червня 2009 року тарифу 1,10 грн./кв.м. замість тарифу 0,58 грн./кв.м. для обчислення нарахувань за житлово-комунальні послуги та послуги з утримання будинку та прибудинкової території при оплаті послуг **слід вважати порушенням норм матеріального права.**

3 Суд першої інстанції не провів повного та всебічного з'ясування обставин, щодо наявності заборгованості Відповідача, та не виконав належного дослідження доказів заборгованості, наданих Позивачем.

Так у своєму рішенні суд першої інстанції дійшов висновку про порушення Відповідачем вимог законодавства по сплаті плати за утримання будинку та прибудинкової території (експлуатаційних витрат) та житлово-комунальних послуг використавши у якості доказу розрахунок, наданий Позивачем у вигляді рахунків-попереджень (а.с.20-21 т.1).

При цьому суд першої інстанції **належним чином не дослідив той факт**, що вказані рахунки-попередження:

- складені з порушенням ст.9 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», про що Відповідач надав детальне роз'яснення у запереченні проти позову (а.с. 85-87 т.1):

- та містять очевидні помилки:
  - за даними рахунків-попереджень наданих ТОВ «Новобудова» значення колонки «До сплати» для періоду з серпня 2008 року по лютий 2010 року включно є більшою порівняно із відповідними сумами значень в колонках «Квартплата експлуатаційні витрати» та вартості комунальних послуг з «ЦО», «ГВП», «Водовідвед.» і «Факт ХВП» для вказаного періоду, а для періоду з березня 2010 року по червень 2011 року сума значень в колонках «Квартплата експлуатаційні витрати» та вартості комунальних послуг з «ЦО», «ГВП», «Водовідведення» і «ХВП» дорівнює значенням колонки «До сплати», що, як видно із складеної Відповідачем таблиці в запереченні проти позову (а.с. 86-87 т.1), приводить до зайвих нарахувань в сумі 913,74 грн. В своєму письмовому поясненні Позивач вказав, що сума 913,74 грн. є нарахуванням за послуги з утримання консьєржів (а.с. 170-171 т.1), але така послуга ані договорами, укладеними між Позивачем та Відповідачем (а.с. 9-19 т.1), ані переліком послуг (а.с. 185 т.2) не передбачена і доказів, щодо надання такої послуги Відповідачу в період з серпня 2008 року по лютий 2010 року Позивач не надав.
  - У своїх письмових поясненнях Позивач вказує, що у червні та липні 2009 року Позивачем застосовувався тариф за утримання будинку та прибудинкової території у розмірі 2,22 грн./кв.м., що у перерахунку на площу 107,8 кв.м. квартири ХХ по вулиці ХХХХ дає 239.32 грн. за місяць в період червень-липень місяці 2009 року. Проте в рахунку-попередженні за червень та липень 2009 року вказані суми 238.24 грн.

Як вбачається із викладеного вище належного дослідження доказів наданих Позивачем, **який суд першої інстанції не провів**, відповідно до ст.58 ЦПК України такі докази не можуть вважатися належними доказами заборгованості.

Враховуючи наведене, судом першої інстанції не проведено належного дослідження доказів заборгованості, наданих Позивачем та не доведено обставин правомірності застосування цих доказів для визначення заборгованості Відповідача, а тому висновки суду щодо утворення у Відповідача заборгованості не відповідають обставинам справи.

4 Суд першої інстанції не провів повного та всебічного з'ясування обставин, щодо підтвердження або спростування того факту, чи дійсно ТОВ «Новобудова» має повноваження власника та/або балансоутримувача будинку №Х по вулиці ХХХХ в м. Києві у термінах, що визначені ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» та ЗУ «Про теплопостачання».

В своїх письмових поясненнях Позивач стверджує, що є балансоутримувачем будинку №Х по вулиці ХХХХ в м. Києві і в якості доказу наводить (а.с. 166 т.1):

- Рішення правління АТ ХК «Київміськбуд» №142 від 16.06.2004 року згідно з яким даний будинок був переданий ТОВ «Новобудова» в експлуатацію та обслуговування,
- Авізо №216 від 01.11.2004 року згідно якого АТ ХК «Київміськбуд» передало ТОВ «Новобудова» на баланс для зарахування в основні фонди вищезазначений будинок

У своєму рішенні суд першої інстанції вважає, що «пояснення та докази Позивача за первісним позовом, повністю спростовують вимоги та твердження Позивача за зустрічним позовом».

З таким висновком суду першої інстанції не можна погодитись із наступних підстав:

Термін «**балансоутримувач**» **чітко визначений виключно** відповідно до ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» та ЗУ «Про теплопостачання»:

1. Відповідно до ч. 1 ст. 1 ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» **балансоутримувач** будинку, споруди, житлового комплексу або комплексу будинків і споруд (далі - балансоутримувач) - **власник або юридична особа, яка за договором з власником утримує на балансі відповідне майно.**
2. Відповідно до ст. 1 ЗУ «Про теплопостачання» **балансоутримувач** (будинку, групи будинків, житлового комплексу) - **власник відповідного майна або юридична особа, яка за договором з власником утримує на балансі відповідне майно.**

Станом на 16.06.2004 та 01.11.2004 АТ ХК «Київміськбуд», як мінімум, **не було єдиним власником** вказаного будинку, що підтверджується свідоцтвом на право власності Відповідача Черевка О.В. на квартиру №XX у будинку №X по вулиці XXXX серія XX від XX року (а.с. 7 т.1).

І взагалі факт будь-якої **співвласності АТ ХК «Київміськбуд» на вказаний будинок** судом **не доведено жодними доказами**, оскільки такі докази ані Позивачем, ані Відповідачем суду не надавались.

Відповідно до ч. 2 ст. 23 ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» Власник **має право доручати повністю або частково розпоряджатися та управляти належним йому майном відповідно до закону та договору балансоутримувачу або управителю.**

Відповідно до п.1 ч.1 ст.24 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» балансоутримувач має право здійснювати функції утримання на балансі **тільки майна, переданого йому за договором з власником майна.**

Відповідно до ч. 3 ст. 23 ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» у разі **спільної власності** кількох співвласників **рішення щодо утримання на балансі та/або управління майном приймається відповідно до закону (тобто договір про утримання будинку на балансі повинен бути укладений із співвласниками будинку).**

Рішення правління АТ ХК «Київміськбуд» №142 від 16.06.2004 року та авізо №216 від 01.11.2004 року на які Позивач посилається в своєму обґрунтуванні повноважень балансоутримувача **не є і не можуть бути визнаними договорами про утримання будинку на балансі**, що укладені між власником або співвласником вказаного будинку та ТОВ «Новобудова».

Оскільки інших доказів підтвердження повноважень балансоутримувача у вказаному будинку Позивач суду не надав, як вбачається із наведеного вище судом першої інстанції **не були всебічно з'ясовані обставини та не було доведено обставин** про те, що Позивач є балансоутримувачем вказаного будинку.

Судом першої інстанції також проігноровано п. 6 ч. 1 ст.24 ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» відповідно до якого ТОВ «Новобудова», що **не є балансоутримувачем** вказаного будинку, взагалі **не набуває прав звертатися до суду** про звернення стягнення на майно осіб, які відмовляються оплачувати рахунки за споживання житлово-комунальних послуг або відшкодовувати завдані збитки майну, що перебуває в нього на балансі, відповідно до якого суд першої інстанції повинен був би залишити позовні вимоги Позивача без задоволення.

На підставі вищевикладеного судом першої інстанції не було доведено правомірності нарахувань Позивачем ТОВ «Новобудова» Відповідачу плати за утримання будинку і прибудинкової території за період часу з 01 серпня 2008 року до 01 листопада 2011 року в умовах відсутності підтвердження Відповідачем ТОВ «Новобудовою» повноважень власника та/або балансоутримувача у вказаному будинку і було неправомірно залишено без задоволення зустрічну вимогу Відповідача.

5 Суд першої інстанції неправильно застосував норми матеріального права, щодо стягнення з Відповідача інфляційної складової боргу та 3% річних.

Позивачем заявлено вимоги щодо стягнення інфляційної складової боргу та 3% річних на підставі ч. 2 ст. 625 ЦК України (а.с. 2 т.1). Проте зазначена стаття **не може бути підставою для нарахування та стягнення сум інфляційної складової боргу та 3% річних** щодо боргу за житлово-комунальні та комунальні послуги, оскільки правові відносини у сфері житлово-комунальних послуг **регулюється спеціальним ЗУ «Про житлово-комунальні послуги», п. 10 ч. 3 ст. 20 якого встановлено імперативну норму щодо штрафних санкцій до споживача за несвоєчасну оплату житлово-комунальних послуг – сплату пені у розмірі, встановленому договором або законом. Застосування інших фінансових санкцій** ані цим законом, ані договорами «Про надання житлово-комунальних послуг та послуг з утримання будинку і споруд та прибудинкової території» та «Про надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення» укладеними між Відповідачем і Позивачем 01 лютого 2006 року, **не передбачено.**

Це підтверджується і практикою судових рішень. Так колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ в мотивувальній частині Ухвали від 25.01.2012р. по справі № 6-850св12 за позовом Державного комунального підприємства «Луцьктепло» про стягнення заборгованості за послуги по теплопостачанню, зазначає:

«Разом з тим, суд першої інстанції безпідставно стягнув з Відповідачів на користь Позивача 2922 грн. 20 коп. індексу інфляції та 584 грн.13 коп. процентів річних, оскільки правовідносини між сторонами щодо надання комунальних послуг регулюються нормами житлового законодавства, а також Законом України «Про житлово-комунальні послуги», пунктом 10 частини 3 статті 20 якою передбачено, що у разі несвоєчасного здійснення платежів за житлово-комунальні послуги, споживач зобов'язаний сплачувати пеню у встановленому законом чи договором розмірі. Застосування інших фінансових санкцій цим законом не передбачено.

Враховуючи вказане, суд апеляційної інстанції дійшов вірного висновку про те, що вимоги Позивача про стягнення з Відповідачів на підставі ст.625 ЦК України інфляційних нарахувань та процентів річних не підлягають задоволенню за їх безпідставністю.

Апеляційним судом не були порушені норми процесуального права, правильно застосовано норми матеріального права».

Ухвала є загальнодоступною на сайті Єдиного державного реєстру судових рішень за посиланням: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/21432707> (роздруківку ухвали з сайту ЄДРСР додаю).

Відповідно до ч. 3 ст.61 ЦПК України обставини, встановлені певним судовим рішенням у цивільній, господарській або адміністративній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді інших справ, у яких беруть участь не тільки ті самі особи, але й і особа , **щодо якої відповідним рішенням встановлено певні обставини, незалежно від того, чи брала вона участь у справі (у даному контексті – Відповідач).**

Враховуючи наведене, суд першої інстанції неправильно застосував норми матеріального права, щодо стягнення з Відповідача інфляційної складової боргу та 3% річних і безпідставно стягнув з Відповідача на користь Позивача 3202 грн. 25 коп. інфляційну складову та 724 грн. 49 коп. 3% процентів річних на підставі ст. 625 ЦК України не врахувавши, що вказана стаття не може бути підставою для нарахування та стягнення сум інфляційної складової боргу та 3% річних щодо боргу за житлово-комунальні та комунальні послуги.

На підставі викладеного вище, керуючись ст. ст. 55, 56, 57, 58 Конституції України, ст. ст. 292, 294, 295, 309 ЦПК України,

Прошу суд:

1. Прийняти апеляційну скаргу до розгляду.
2. Скасувати рішення суду першої інстанції.
3. Постановити нове рішення, яким у задоволенні позову ТОВ «Новобудова» відмовити, а зустрічний позов Черевка О.В. задовольнити.

Додатки:

1. Квитанція про сплату судового збору.
2. Копія Постанови Верховного Суду України від 28 листопада 2011 року
3. Роздруківка ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 25.01.2012р. по справі № 6-850св12.
4. Копія ухвали КААС від 23.12.2008 р.
5. Копія апеляційної скарги та доданих письмових матеріалів.

Особа, що подає скаргу (апелянт):

_____ Черевко О.В.

26 липня 2012 року

ВЕРХОВНИЙ СУД УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

28 листопада 2011 року

м. Київ

Верховний Суд України у складі:

головуючого Гусака М.Б.,

суддів: Балюка М.І., Барбари В.П., Берднік І.С., Глоса Л.Ф.,
Гошовської Т.В., Григор'євої Л.І., Гуля В.С., Гуменюка В.І.,
Ємця А.А., Жайворонок Т.Є., Загольного В.В., Кліменко М.Р.,
Ковтюк Є.І., Колесника П.І., Короткевича М.Є., Косарева В.І.,
Кривенди О.В., Кузьменко О.Т., Лященко Н.П., Маринченка В.Л.,
Онопенка В.В., Панталієнка П.В., Патрюка М.В., Пивовара В.Ф.,
Потильчака О.І., Пошви Б.М., Прокопенка О.Б., Редьки А.І.,
Сеніна Ю.Л., Скотаря А.М., Таран Т.С., Терлецького О.О.,
Тітова Ю.Г., Шицького І.Б., Школярова В.Ф., –

розглянувши у порядку письмового провадження справу за позовом Хельваса Валерія Пантелеймоновича до Київської міської державної адміністрації (далі – КМДА) про визнання дій протиправними та зобов'язання скасувати рішення,

В С Т А Н О В И В:

У січні 2007 року Хельвас В.П. звернувся до суду з позовом, у якому просив визнати неправомірними дії КМДА щодо зміни тарифів на комунальні послуги та зобов'язати відповідача скасувати свої рішення про підвищення з 1 грудня 2006 року цих тарифів.

На обґрунтування позову Хельвас В.П. послався на те, що зазначені дії та рішення не ґрунтуються на нормах чинного законодавства.

Шевченківський районний суд м. Києва постановою від 30 липня 2007 року в задоволенні позову відмовив.

При цьому цей суд дійшов висновку про недоведеність Хельвасом В.П. у межах заявлених ним вимог неправомірності дій відповідача.

Київський апеляційний адміністративний суд постановою від 14 січня 2009 року, залишеною без змін ухвалою Вищого адміністративного суду України від 29 березня 2011 року, рішення суду першої інстанції скасував, позов

задовольнив частково: визнав дії КМДА при зміні тарифів на комунальні послуги з 1 грудня 2006 року такими, що порушують вимоги підпунктів 1, 6 частини першої статті 6, пункту 2 частини першої статті 20, підпунктів 3 – 5, 7 частини першої статті 30, частин 2, 3 статті 31, частини п'ятої статті 32 Закону України від 24 червня 2004 року № 1875-IV "Про житлово-комунальні послуги"; скасував розпорядження КМДА від 30 травня 2007 року № 640, 642, 643.

Задовольняючи частково позовні вимоги, суд апеляційної інстанції, з думкою якого погодився суд касаційної інстанції, виходив із того, що спірні розпорядження КМДА не пройшли державної реєстрації та прийняті з порушенням вимог статті 58 Конституції України.

Публічне акціонерне товариство "Київенерго" звернулося до Вищого адміністративного суду України із заявою про перегляд судових рішень Верховним Судом України з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС), в якій просить скасувати ухвалу касаційного суду та направити справу на новий розгляд до цього суду.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 14 липня 2011 року допустив справу до провадження Верховного Суду України з підстав неоднакового застосування судом касаційної інстанції пункту 2 Указу Президента України від 3 жовтня 1992 року № 493/92 "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" (далі – Указ) та пунктів 1, 2 Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 року № 731 (далі – Положення).

Перевіривши наведені у заяві доводи, Верховний Суд України дійшов висновку про їх необґрунтованість.

Відповідно до абзацу першого пункту 1 Положення державна реєстрація нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, які виступають суб'єктами нормотворення, здійснюється відповідно до Указу.

За змістом пунктів 1, 2 зазначеного Указу нормативно-правові акти, які видаються органами виконавчої влади та які зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян, підлягають державній реєстрації. При цьому державну реєстрацію нормативно-правових актів КМДА здійснює Київське міське управління юстиції.

Також у Рішенні Конституційного Суду України від 25 грудня 2003 року № 21-рп/2003 зазначено, що КМДА є єдиним в організаційному відношенні органом, який виконує функції виконавчого органу Київської міської ради та паралельно функції місцевого органу виконавчої влади. З питань, віднесених до відання місцевого самоврядування, цей орган підзвітний і підконтрольний Київській міській раді, а з питань здійснення повноважень у сфері виконавчої влади — Кабінету Міністрів України.

Отже, у справі, що розглядається, Вищий адміністративний суд України правильно застосував норми матеріального права.

Згідно з частиною першою статті 244 КАС Верховний Суд України відмовляє у задоволенні заяви, якщо обставини, які стали підставою для перегляду справи, не підтвердилися.

Керуючись статтями 241, 242, 244 Кодексу адміністративного судочинства України, Верховний Суд України

ПОСТАНОВИВ:

У задоволенні заяви публічного акціонерного товариства "Київенерго" відмовити.

Постанова є остаточною і оскарженню не підлягає, крім випадку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України.

Головуючий

Судді:

М.І. Балюк

І.С. Берднік

Т.В. Гошовська

В.С. Гуль

А.А. Ємець

В.В. Заголдний

Є.І. Ковтюк

М.Є. Короткевич

О.В. Кривенда

Н.П. Лященко

В.В. Онопенко

М.В. Патрюк

О.І. Потильчак

О.Б. Прокопенко

Ю.Л. Сенін

Т.С. Таран

Ю.Г. Тітов

В.Ф. Школярів

М.Б. Гусак

В.П. Барбара

Л.Ф. Глос

Л.І. Григор'єва

В.І. Гуменюк

Т.Є. Жайворонок

М.Р. Кліменко

П.І. Колесник

В.І. Косарев

О.Т. Кузьменко

В.Л. Маринченко

П.В. Панталієнко

В.Ф. Пивовар

Б.М. Пошва

А.І. Редька

А.М. Скотарь

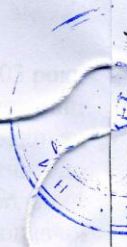
О.О. Терлецький

І.Б. Шицький

Іпрошито,
пронімеровано
на арк
секретар

УХВАЛА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

25 січня 2012 року м. Київ

Колегія суддів судової палати у цивільних справах

Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у складі:

головуючого Дьоміної О.О.

суддів: Касьяна О.П., Коротуна В.М.,

Кафідової О.В., Штелих С.П.

розглянувши в судовому засіданні справу за позовом Державного комунального підприємства «Луцьктепло» до ОСОБА_3, ОСОБА_4 про стягнення заборгованості за послуги по теплопостачанню, за касаційною скаргою Державного комунального підприємства «Луцьктепло» на рішення апеляційного суду Волинської області від 03 березня 2009 року,

в с т а н о в и л а:

ДКП «Луцьктепло» звернулось в суд із позовом до ОСОБА_3, ОСОБА_4 про стягнення заборгованості за послуги по теплопостачанню.

Рішенням Луцького міськрайонного суду Волинської області від 17 грудня 2008 року позов ДКП «Луцьктепло» було задоволено частково, стягнуто солідарно з ОСОБА_3, ОСОБА_4 на користь ДКП «Луцьктепло» 2126 грн. 15 коп. заборгованості за послуги по теплопостачанню; 784 грн. 20 коп. індексу інфляції та 237 грн. 49 коп. процентів річних, а всього 3147 грн. 84 коп.. Стягнуто з ОСОБА_3 на користь ДКП «Луцьктепло» 1941 грн. 29 коп. заборгованості за послуги по теплопостачанню; 2138 грн. індексу інфляції та 346 грн. 64 грн. процентів річних, а всього 4425 грн. 93 коп. Стягнуто з ОСОБА_3, ОСОБА_4 на користь ДКП «Луцьктепло» по 37 грн. 87 коп. витрат по оплаті судового збору та по 15 грн. витрат на інформаційно - технічне забезпечення розгляду справи з кожного.

Рішенням апеляційного суду Волинської області від 03 березня 2009 року апеляційну скаргу ОСОБА_3 та ОСОБА_4 було задоволено частково, рішення Луцького міськрайонного суду Волинської області від 17 грудня 2008 року скасовано та ухвалено нове рішення, яким позов задоволено частково. Стягнуто солідарно з ОСОБА_3 та ОСОБА_4 на користь ДКП «Луцьктепло» заборгованість за опалення та гарячу воду за період з жовтня 2005 року по січень 2007 року включно у розмірі 2006 грн. 75 коп.. Стягнуто з ОСОБА_3 на користь ДКП «Луцьктепло» заборгованість за опалення та гарячу воду за період з лютого 2007 року по серпень 2008 року включно у розмірі 1887 грн. 75 коп.. Стягнуто з ОСОБА_3 на користь ДКП «Луцьктепло» 28 грн. 91 коп. витрат по оплаті судового збору та 15 грн. витрат на інформаційно-технічне забезпечення розгляду справи. Стягнуто з ОСОБА_4 на користь ДКП «Луцьктепло» 10 грн. 03 коп. витрат по оплаті судового збору та 15 грн. витрат на інформаційно-технічне забезпечення розгляду справи. В решті позову було відмовлено.

07 квітня 2009 року до Верховного Суду України надійшла касаційна скарга ДКП «Луцьктепло» на рішення апеляційного суду Волинської області від 03 березня 2009 року, в якій заявник просив скасувати рішення апеляційного суду та залишити в силі рішення суду першої інстанції.

Ухвалою судді Верховного Суду України від 11 червня 2009 року відкрито касаційне провадження в указаній справі.

Ухвалою Верховного Суду України від 14 жовтня 2009 року справу призначено до судового розгляду.

13 листопада 2011 року набрав чинності [Закон України від 20 жовтня 2011 року № 3932-VI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо розгляду справ Верховним Судом України»](#).

Відповідно до пункту 2 [розділу XIII «Перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус судів»](#) касаційні скарги (подання) не розглянуті Верховним Судом України до 01 листопада 2011 року включно, передаються ним до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, про що постановлюється ухвала.

Ухвалою Верховного Суду України від 05 грудня 2011 року справу за вищевказаним позовом було передано до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

Ураховуючи викладене, зазначена справа підлягає розгляду Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

Колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ вважає, що касаційна скарга не підлягає задоволенню з таких підстав.

Відповідно до вимог [ст. 335 ЦПК України](#) під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.

Задовольняючи частково позовні вимоги, суд першої інстанції, виходив з того, що з Відповідачів слід стягнути заборгованість за надані Позивачем послуги по теплопостачанню, а також на підставі [ст. 625 ЦК України](#), інфляційні нарахування та проценти річних.

Скасовуючи рішення суду першої інстанції, апеляційний суд виходив з того, що Позивач надавав Відповідачам не фінансові, а комунальні послуги, а тому вимоги Позивача про стягнення з Відповідачів на підставі [ст. 625 ЦК України](#) інфляційних нарахувань в розмірі 2922 грн. 20 коп. та процентів річних в розмірі 584 грн. 13 коп. не підлягають задоволенню за їх безпідставністю.

Відповідно до вимог [ст.ст. 64, 67, 68 ЖК України](#) члени сім'ї наймача, які проживають разом з ним, користуються нарівні з наймачем усіма правами і несуть усі обов'язки, що випливають з договору найму жилого приміщення. Повнолітні члени сім'ї несуть солідарну з наймачем майнову відповідальність за зобов'язаннями, що випливають із зазначеного договору. Плата за комунальні послуги (водопостачання, газ, тепла енергія та інші послуги) береться крім квартирної плати за затвердженими в установленому порядку тарифами. Наймач зобов'язаний своєчасно вносити квартирну плату та плату за комунальні послуги.

Ухвалюючи судові рішення по справі суди встановили, що ОСОБА_3 та ОСОБА_4 є наймачами квартири АДРЕСА_1, в якій Відповідач ОСОБА_4 був зареєстрований по 14.02.2007 року.

З матеріалів справи вбачається, що Відповідачі заборгували за період з липня 2005 року по серпень 2008 року за послуги по теплопостачанню 4067 грн. 44 коп., з яких 2774 грн. 11 коп. - за опалення та 1293 грн. 33 коп. - за гарячу воду.

Суд першої інстанції, з висновком якого погодився апеляційний суд, вірно виходив з того, що за теплопостачання квартири АДРЕСА_1 у Відповідачів перед Позивачем станом на 01 вересня 2008 року утворилась заборгованість за несплату наданих послуг, відповідно до вимог [ст. 162 ЖК України](#), в сумі 4067,44 грн., з них: за опалення 2774,11 грн., за гарячу воду 1293,33 грн., що перевищує трирічний термін позовної давності. Оскільки Відповідачем ОСОБА_4 було заявлено про застосування позовної давності при вирішенні даного спору, тому суди попередніх інстанцій, у відповідності до [ст. 267 ЦК України](#), вірно дійшли до висновку про необхідність стягнення заборгованості у межах трирічного строку.

Разом з тим, суд першої інстанції безпідставно стягнув з Відповідачів на користь Позивача 2922 грн. 20 коп. індексу інфляції та 584 грн. 13 коп. процентів річних, оскільки правовідносини між сторонами щодо надання комунальних послуг регулюються нормами житлового законодавства, а також [Законом України «Про житлово-комунальні послуги»](#), пунктом 10 частини 3 статті 20 якою передбачено, що у разі несвоєчасного здійснення платежів за житлово - комунальні послуги, споживач зобов'язаний сплачувати пеню у встановленому законом чи договором розмірі. Застосування інших фінансових санкцій цим законом не передбачено.

Враховуючи вказане, суд апеляційної інстанції дійшов вірного висновку про те, що вимоги Позивача про стягнення з Відповідачів на підставі [ст. 625 ЦК України](#) інфляційних нарахувань та процентів річних не підлягають задоволенню за їх безпідставністю.

Апеляційним судом не були порушені норми процесуального права, правильно застосовано норми матеріального права.

[Статтею 337 ЦПК України](#) визначено, що суд касаційної інстанції відхиляє касаційну скаргу, якщо визнає, що рішення ухвалено з додержанням норм матеріального і процесуального права.

Встановлено й це вбачається з матеріалів справи, що оскаржуване рішення апеляційного суду ухвалено з додержанням норм матеріального та процесуального права, доводи касаційної скарги про неправильне застосування норм матеріального права і порушення норм процесуального права безпідставні.

Керуючись ст. ст. [336](#), [337 ЦПК України](#), колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ

у х в а л и л а :

Касаційну скаргу Державного комунального підприємства «Луцьктепло» відхилити.

Рішення апеляційного суду Волинської області від 03 березня 2009 року залишити без змін.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Головуючий О.О. Дьоміна Судді: О.П. Касьян О.В. Кафідова В.М. Коротун С.П. Штелик

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

Справа № 22-а-5383/08

УХВАЛА

23 грудня 2008 року

м. Київ

Суддя Київського апеляційного адміністративного суду Романчук О.М., розглядаючи матеріали апеляційної скарги Кулі Віктора Івановича на постанову Шевченківського районного суду м. Києва від 05 липня 2007 року у справі за позовом Кулі Віктора Івановича до Голови Київської міської державної адміністрації – Черновецького Леоніда Михайловича, Київської міської державної адміністрації про скасування розпорядження, -

ВСТАНОВИВ:

На адресу Київського апеляційного адміністративного суду надійшла адміністративна справа з Шевченківського районного суду м. Києва з апеляційною скаргою Кулі Віктора Івановича на постанову Шевченківського районного суду м. Києва від 05 липня 2007 року.

27.11.2008 року до відкриття апеляційного провадження Київським апеляційним адміністративним судом, апелянтом була подана заява про відмову від апеляційної скарги, у зв'язку з чим він просить суд постановити ухвалу про закриття апеляційного провадження.

Відповідно до положень ст. 193 КАС України особа, що подала апеляційну скаргу, може відмовитися від апеляційної скарги або змінити її до закінчення апеляційного розгляду. Якщо постанова або ухвала суду першої інстанції не були оскаржені іншими особами або в разі відсутності заперечень інших осіб, які продали апеляційну скаргу чи приєдналися до неї, проти закриття провадження у зв'язку з відмовою від апеляційної скарги, суд апеляційної інстанції своєю ухвалою закриває апеляційне провадження.

Разом з тим, правовий аналіз зазначеної норми процесуального законодавства дозволяє зробити висновок, що постановлення ухвали про закриття апеляційного провадження у зв'язку з відмовою від апеляційної скарги можливе лише у випадку, коли таке провадження на момент подання заяви було відкрито.

На момент надходження від позивача заяви про відмову від апеляційної скарги апеляційне провадження відкрито не було, що унеможливило його закриття.

Відповідно до ч.7 ст. 9 КАС України - у разі відсутності закону, що регулює відповідні правовідносини, суд застосовує закон, що регулює подібні правовідносини (аналогія закону), а за відсутності такого закону суд виходить із конституційних принципів і загальних засад права (аналогія права).

На основі вищевикладеного та керуючись ст.ст. 9, 160, 189, 193 КАС України, -

УХВАЛИВ:

У відкритті апеляційного провадження по апеляційній скарзі Кулі Віктора Івановича на постанову Шевченківського районного суду м. Києва від 05 липня 2007 року - відмовити.

Повернути апелянту матеріали апеляційної скарги.

Ухвала набирає законної сили з моменту проголошення, але може бути оскаржена до Вишого адміністративного суду України в порядку і строки, визначені ст.212 КАСУ.

Суддя

Романчук О.М.